

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

BISERICA CINSTEȘTE ASTĂZI PE SFINȚII ROMÂNI

DUMINICA A 2-A DUPĂ RUSALII
(a Sfinților Români)

SF. MC. IULIAN DIN TARS
ȘI AFRODISIE

Sfinții Îl preamăresc pe Dumnezeu și Dumnezeu este minunat întru sfinții Lui. Ei sunt prieteni și casnici ai lui Dumnezeu și se împărtășesc în dar de Slava Lui. În ei și prin ei se oglindește Hristos și se răsfărge lumina harului dumnezeiesc. Fiind locașuri ale Duhului Sfânt, ei au ajuns la desăvârșire și Dumnezeu i-a așezat în ceruri, de unde veghează ca niște străjeri neadormiți neamul nostru. Ei sunt ascultați de Dumnezeu și prin ei primim ajutor și ocrotire. Ei sunt mijlocitorii noștri, dar ne arată și calea pe care să mergem spre Hristos.

Sfinții români au trăit în acest binecuvântat pământ ca și noi, simt ca și noi și după plecarea lor din această lume nu ne-au lăsat orfani în fața lui Dumnezeu, ci ne pomenesc și se roagă pentru noi, căci au trăit aici și aici L-au urmat și L-au mărturisit pe Hristos. După măsura nevoinței lor au primit de la Hristos multe daruri, ca raze ale Duhului Sfânt, pe care le-au pus în slujba iubirii milostive față de semenii lor.

Așa au primit darul prorociei, al vederii cu duhul, al facerii de minuni, al tămăduirilor de boli, al cunoașterii tainelor lui Dumnezeu, descoperite lor prin rugăciune, smerenie și viață curată. Canonizați de Biserica Ortodoxă Română, Sfinții Români aparțin deopotrivă ortodoxiei românești, dar și ortodoxiei universale.

Deși sunt din neamul nostru au devenit stele luminoase pe cerul Bisericii lui Hristos. Primul act de canonizare săvârșit pe pământ românesc a avut loc pe 15 august 1517, când sub voievodul Neagoe Basarab a fost canonizat, la târnosirea bisericii de la Curtea de Argeș, Sfântul Nifon al II-lea, Patriarhul Constantinopolului. Mai de vreme, la 1402, sub voievodul Alexandru cel Bun al Moldovei au fost aduse în

În Duminica a doua după Rusalii, pomenim pe Sfinții Români, într-o firească legătură cu Duminica precedentă când Biserica a sărbătorit pe toți Sfinții, ca vase ale harului Duhului Sfânt și rodire binecuvântate în ogorul Bisericii lui Hristos. Deși au fost din locuri și neamuri diferite sfinții au urmat lui Hristos, L-au mărturisit chiar cu prețul vieții, devenind martiri și prin multă nevoință au dobândit prin har bunurile Împărăției Cerești. Toți sfinții cunoscuți și necunoscuți sunt uniți între ei în comuniunea de iubire a Prea Sfintei Treimi. Așa cum ne dă mărturie textul Sfintei Evanghelii de la Matei 4, 18-23, Mântuitorul Hristos cheamă pe primii săi ucenici pe malul lacului Ghenizaret din Galileea (Andrei, Petru, Iacob și pe Ioan) să devină apostolii Lui și să ducă la neamuri mesajul evangheliei și taina credinței celei noi. Tot așa și din neamul nostru, încă de la începuturile creștinismului pe pământ românesc și până astăzi. Hristos Domnul a chemat și a arătat Sfinți bineplăcuți Lui: martiri care au pățimit pentru Hristos, ierarhi luminați, pusnici și călugări îmbunătățiți, cuvioși părinți și cuvioase maici, voivozi credincioși și drepti, cu iubire de credință și neam, ctitori de mănăstiri și de biserici și mulți alții, care au călăuzit pe credincioșii români în vremuri de restriște sau au promovat duhul înnoirii filocalice în neamul nostru. Pe aceștia toți în mod deosebit îi cinstește astăzi Biserica Ortodoxă Română.

procesiune sfințele moaște ale Sfântului Ioan cel Nou, care a pățimit în Cetatea Albă și au fost așezate în cetatea de scaun al Sucevei unde se găsește și astăzi.

Menționăm că după sute de ani în vremuri grele, în februarie 1950, sub Patriarhul Iustinian, Sfântul Sinod al B.O.R

a aprobat canonizarea unor Sfinți Români și generalizarea cultului altor sfinți ale căror sfințele moaște se găsește pe teritoriul țării noastre. Proclamarea solemnă s-a făcut abia în 1955. La 22 iunie 1992, sub Patriarhul Teoctist, s-a făcut prima canonizare după căderea regimului

comunist. De atunci au urmat și alte canonizări și proclamări solemne sub păstoria Preafericitului Daniel.

Dintre Sfinții Români pomeniți astăzi de Biserică, care acoperă o arie de timp aproape bimilenară, amintim: martirii Epictet și Astion, care au pățimit în primele secole creștine; pe martirii de la Niculițel – Zotic, Atal, Camasis și Filipos; pe Sfântul Sava Gotul; pe Ermil și Stratonice, Hermes și Lupu; episcopii de Tomis Bretanion, Teotim și Efrem și pe alți ierarhi luminați: Iachint de la Vicina, Antim Ivireanul, Grigorie Dascălul, Sfântul Calinic de la Cernica, Varlam și Dosoftei ai Moldovei, Ilie Iorest și Sava Brancovici, Sfântul Andrei Șaguna ai Transilvaniei, Petru Movilă al Kievului și alții.

De asemenea menționăm pe Sfinții Martiri Brâncoveni, Constantin cu cei patru fii ai săi și sftenicul Ianachie, Sfinții Ștefan cel Mare și Voievodul Neagoe Basarab, Sfânta Muceniță Filofteia de la Argeș, Sf. Cuv. Parascheva de la Iași și Sf. Teodora de la Sihla, Sf. Grigorie Decapolitul de la Bistrița Vâlcei, Sf. Nicodim de la Tismana, Sf. Ioan de la Prislop, Sf. Vasile de la Poiana Mărului, Sf. Paisie și Sf. Ioan Iacob de la Neamț și Hozeva, Sf. Daniil Sisastrul, Sf. Dimitrie cel Nou, ocrotitorul Bucureștilor, și mulți alții.

Și astăzi Biserica noastră cercetează și analizează viața și lucrarea altor chipuri îmbunătățite care au avut un aport deosebit în apărarea și promovarea credinței ortodoxe și au suferit prigoniri în regimul trecut

pentru crezul și viața lor pilduitoare. Biserica le va rândui și lor, urmând rânduiala canonică, zile de pomenire și vor fi cinstiți cu aura sfințeniei, întregind cununa Sfinților Români. Astfel, amintim pe cei care au pățimit în închisorile regimului comunist sau pe alți călugări luminați, cum au fost Pr. Cleopa, Pr. Arsenie Boca, Pr. Justin Pârvu, Pr. Sofian Boghiu sau Pr. Mina Dobzeu, precum și alții.

Să ne bucurăm că avem mijlocitori în ceruri la Tronul lui Hristos pe Sfinții Români, să-i cinstim și să le cerem ocrotire pentru viața noastră și pentru neamul nostru românesc, pentru că numele lor sunt scrise în ceruri, dar și în calendarul de inimă al ortodoxiei românești. Amin! ❖

Părintele Eugen Moraru

Un păstor luminat

SFÂNTUL GRIGORIE DASCĂLUL, MITROPOLITUL ȚĂRII ROMÂNEȘTI

«Acest înțelept mitropolit întrecea pe toți din vremea sa cu râvna și cunoașterea Sfinților Părinți. Pătrunde și stăpâna cu multă pricepere învățătura ortodoxă a dogmelor și a Sfintei Scripturi, pentru care i se spunea „teologul Grigorie, înalt în științe și în înțelepciune, adânc în noimă și smerit cugetător în isprăvi și în lucrare”. Iar dregătorii țării și poporul îl numeau „Mitropolitul Grigorie Dascăl”, precum se numește până astăzi.»

Arhim. Ioanichie Bălan - Patericul românesc

Pe numele său de mirean Gheorghe Miculescu, Sfântul Grigorie Dascălul s-a născut în București, în anul 1765, din părinți de bun neam, care s-au străduit să-i dea o aleasă educație. Cu o inteligență deosebită, Gheorghe urmează cursurile Colegiului „Sfântul Sava”, studiind limbile clasice: latina și greaca, dar și teologie, gramatică și alte științe. Se pare că era cel mai bun dintre cei 75 de elevi înscriși în acel moment la „Sfântul Sava”.

Aici Gheorghe îi cunoaște pe monahii Dorotei și Gherontie, ucenici ai Sfântul Cuvios Paisie de la Neamț, trimiși de stareț pentru a învăța limba greacă și a-l ajuta la traducerea din Sfinții Părinți. După terminarea studiilor, în anul 1790, Gheorghe pleacă la Mănăstirea Neamț, intrând ucenic la starețul Paisie și fiind curând tuns de acesta în monahism cu numele de Grigorie și mai târziu hirotonit ierodiacon. Bun cunosător de limbă greacă, Sfântul Grigorie traduce din textele Sfinților Părinți.

Mitropolitul Dosoftei Filitti al Ungrovlahiei, având și el nevoie de doi traducători pricepuți, îi cere în anul 1796

de la Mănăstirea Neamț. Cei aleși sunt Gherontie și Grigorie. Ei reînființează tipografia Mitropoliei din București, tipăresc cărți de slujbă și învățătură, pun în rânduială biblioteca, apoi se întorc iarăși în Moldova, la metania lor.

În 1812, Sfântul Grigorie pleacă împreună cu Gherontie la Sfântul Munte și stau o vreme acolo. La întoarcere însă, în apropiere de Plovdiv, Bulgaria, sunt atacați de hoți, iar Gherontie, bătut de aceștia, moare pe drum. După o perioadă petrecută la Neamț, Sfântul Grigorie se retrage la Căldărușani, în obștea formată de Sfântul Gheorghe de la Cernica. Aici rămâne între 1818 și

1823, până la alegerea sa ca mitropolit al Ungrovlahiei. Continuă să traducă, oferind prima tălmăcire în limba română a „Tratatului despre preoție” al Sfântului Ioan Gură de Aur, numit de el „Șase cuvinte pentru preoție”.

Noul mitropolit se dovedește hotărât în deciziile sale, echilibrat, plin de înțelepciune, căci ajunge pe scaunul mitropolitan într-un moment istoric greu pentru poporul și Biserica Țării Românești. Va ști să fie un bun păstor, atent la toate nevoile materiale și spirituale ale credincioșilor săi.

După izbucnirea conflictului rusoturc în 1828, Sfântul Grigorie este nevoit să ia calea exilului. Timp de peste patru ani îl aflăm la Chișinău, Buzău și Căldărușani. În 1829 era la Chișinău, străduindu-se să își recapete scaunul mitropolitan. În 1831 i se cere demisia, dar Sfântul Grigorie răspunde demn: „Dumnezeu mi-a dat suflet și eparhie și când îmi va ieși sufletul, atunci voi lăsa eparhia, pentru că acestea sunt lucruri care privesc mântuirea sufletelor”. Revine pe scaunul său în august 1833, dar un an mai târziu, pe 22 iunie 1834, este chemat la Domnul.

A fost înmormântat stând în scaun, într-un mormânt boltit, în apropiere de Catedrala mitropolitană din București. Peste șapte ani, osemintele sale sunt mutate la Căldărușani.

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a aprobat canonizarea Sfântului într-o ședință de lucru din octombrie 2005, cu zi de prăznuire 22 iunie, recunoscându-se activitatea pastorală, culturală și duhovnicească a unuia dintre cei mai importanți ierarhi români. ❖

SĂRBĂTOAREA NAȘTERII SFÂNTULUI IOAN BOTEZĂTORUL, PROROCUL CARE A UNIT CELE DOUĂ TESTAMENTE

La data de 24 iunie,
Biserica ortodoxă prăznuiește
Nașterea Sfântului Ioan Botezătorul.

Acest mare proroc a pregătit
venirea Mântuitorului în lume,
fapt pentru care mai este numit
„Înaintemergătorul Domnului”.

Cel mai mare om născut din femeie

După Maica Domnului, cel mai mare între oameni este Sfântul Ioan, el fiind pictat de-a stânga Mântuitorului, iar Maica Domnului de-a dreapta, în icoana „Deisis”.

Însuși Hristos a spus acestea despre el: „Adevărat zic vouă: nu s-a ridicat între cei născuți din femei unul mai mare decât Ioan Botezătorul; totuși, cel mai mic în împărăția cerurilor este mai mare decât el.” (Matei 11, 11).

Mărturisirea aceasta a Lui Hristos impresionează întâi prin succesiunea a două afirmații în care prorocul devine din „cel mai mare”, în prima, „cel mai mic”, în cea de-a doua.

Ioan Botezătorul se naște cu 6 luni înainte de Iisus, în cetatea Orini, nașterea sa fiind vestită de înger

Părinții săi au fost oameni drepti înaintea lui Dumnezeu, însă preotul Zaharia și soția sa, Elisabeta, nu au avut copii până la bătrânețe.

În vremea împăratului Irod, pe când Zaharia era la templu ca să tămâieze, îngerul Domnului i s-a arătat și i-a vestit că Dumnezeu le va da un copil, căruia trebuie să-i pună numele Ioan. El fost neîncredător în vestea adusă de Arhanghelul Gavriil și de aceea a rămas mut, până când s-au împlinit acestea.

În opta zi de la naștere, atunci când pruncul trebuia tăiat împrejur, vecinii și rudele de față voiau să-l numească Zaharia, la fel ca pe tată. Elisabeta a spus că se va chema Ioan, dar toți cei prezenți

nu erau de acord. Atunci Zaharia a scris pe o tăbliță „Ioan este numele lui.” (Luca 1, 63), iar în clipa următoare a putut din nou să vorbească.

Pentru că Irod decide să ucidă toți pruncii din Betleem și din împrejurimi, cu scopul de a-L ucide și pe Mesia, Elisabeta s-a ascuns cu pruncul său într-o peșteră, dincolo de Iordan. Acesta nefiind găsit, l-au omorât pe tatăl său, în locul pruncului. Scăpând de mânia lui Irod, Ioan creștea și se întărea cu duhul, în pustie, unde a rămas până la momentul arătării sale în Israel.

Biserica îl mai numește în iconografia ei „temeiul prorocilor”, cu toate că el a fost ultimul dintre prorocii Vechiului Testament. Mai mult decât atât, este cunoscut și ca „cel mai mare dintre proroci”, luând locul lui Moise.

În iconografia ortodoxă, Ioan Botezătorul apare înfățișat cu aripi, ca simbol al vieții îngerești pe care el a dus-o pe pământ.

Sfântul Ioan Botezătorul, prin virtutea smereniei sale, a devenit icoană reprezentativă a sfințeniei dobândite încă din timpul vieții.

Sfântul Ioan este numit și Înaintemergătorul Domnului, pentru că a fost cel care a pregătit venirea Mântuitorului pe pământ, drept răscumpărător al păcatelor întregii lumi. Mesajul principal pe care îl transmitea Ioan era îndemnul: „Pocăiți-vă, că s-a apropiat Împărăția Cerurilor. (...) iată, securea stă la rădăcina pomilor și tot pomul care nu face roadă

bună, se taie și în foc se aruncă.” (Matei 3, 2-10).

Prin mâna sa A primit Iisus botezul în apele Iordanului (întreita afundare în apă), moment în care Sfânta Treime S-a arătat în plinătatea Ei

În continuare, aceia care renunțau la păcatele lor erau botezați de el în Iordan. Fiind cel care L-a botezat și pe Hristos, Ioan Îl recunoaște drept Mesia („Mielul lui Dumnezeu, Cel ce ridică păcatele lumii”) și mărturisese că el ar fi avut nevoie să fie botezat de Iisus, nu invers, pentru că Iisus nu avea nevoie de pocăință. Primește, însă, cu smerenie să Îl boteze pe Domnul, pentru ca să descopere lumii taina Lui Dumnezeu Cel în Treime închinat, în numele Căruia ne botezăm și noi. Atunci,

Sfântul Ioan vede cerurile deschizându-se și aude mărturia dumnezeiască: „Tu ești Fiul Meu Cel iubit, întru Tine am binevoit.” și pe Duhul Sfânt în chip de porumbel pogorându-Se deasupra lui Iisus (Matei 3, 13-17).

Pentru că l-a înfruntat pe regele Irod, care trăia în neleguire cu Irodiada, cumnata sa, a fost ucis

Se cunoaște faptul că într-o zi în care Irod Antipa și-a serbat ziua, fata Irodiadei a dansat. Atât de mult i-a plăcut lui Irod dansul ei, încât i-a zis acesteia: „Orice-mi vei cere, îți voi da, până la jumătate din împărăția mea”. Fata, neștiind ce să ceară, a întreat-o pe mama ei, iar la sfatul acesteia, îi cere capul Sfântului Ioan Botezătorul. Irod Antipa s-a întristat atunci, dar pentru că jurase că îi va împlini orice dorință, dă poruncă să fie tăiat capul Sfântului Ioan.

Înaintemergătorul și Botezătorul Domnului ocupă un loc special în cultul Bisericii. El are ca zile de prăznuire atât ziua zămislirii (24 septembrie) și a nașterii sale (24 iunie), cât și a morții (29 august), precum și zilele aflărilor și aducerilor sfintelor sale moaște (24 februarie și 25 mai). În plus, și ziua de marți a săptămânii liturgice este consacrată pomenirii sale, iar Soborul Sfântului Ioan Botezătorul se sărbătorește pe data de 7 ianuarie, a doua zi după Botezul Domnului. ❖

Florinela Ivașcă

NE ÎNTOARCEM LA SLUJBE ÎN BISERICĂ!

Ne întoarcem azi, după mai bine de 3 luni de zile, la prima slujbă duminicală în biserică. Nu în aceleași condiții ca înainte de epidemie, dar putem să participăm - în sfârșit! - la slujbe în lăcașul bisericii. Căci slujbele, mai ales Sfânta Liturghie, trebuie să aibă loc în incinta bisericii, în Sfântul Altar. Suntem în Postul Sfinților Apostoli sau Postul Cincizecimii cum este numit. Un prilej să venim mai des la biserică, să ne rugăm, să postim, să ne cercetăm cugetele, spovedindu-ne curat. Și să primim cu toții - pe măsura dorinței și a foamei duhovnicești - să primim zic, Sfânta Împărtășanie, medicamentul pentru trup și suflet, hrana pentru mântuire.

Biserica - prin slujbe, Sfinte Taine sau chiar prin simpla intrare în biserică - a fost brutal curmată. Cler și credincioși am încercat din răpuzeri să menținem legătura. Am făcut biserică din casa noastră, ne-am aflat împreună în rugăciune la ceas de zi și de noapte.

Și totuși nimic nu era cum trebuie să fie. Specialiștii în diverse domenii, intelectuali cu rare poze pe la biserică ne învățau că pe Dumnezeu Îl avem în suflet, că nu trebuie să mergem la biserică pentru a-L întâlni pe Dumnezeu. N-au înțeles că noi toți suntem trupul Bisericii al cărui cap este Hristos. Noi toți suntem una în comuniune, în rugăciune și mai ales în jurul Sfântului Potir, în împărtășirea din aceeași linguriță cu Sfântul Trup și Sânge al Mântuitorului. Ultimul gest pe care îl face Hristos Domnul cu ucenicii săi, este la Cina cea de Taină, când instituie Taina Sfintei Împărtășanii. Ca legătură veșnică între Hristos Domnul Răstignit întru mântuirea noastră și Înviat și Biserica Sa, noi credincioși.

Iată, așadar, felul în care la temelia Dumnezeieștii Liturghii stă, pe de o parte, porunca mântuitoare a Domnului și, pe de altă parte, pomenirea morții și învierii Sale, corelată și condiționată cu gestul de a mânca din Pâinea și a bea din Paharul împărtășirii cu Hristos, pentru a deveni vestitori ai morții Sale și mărturisitori ai învierii Sale, până când va veni. Vedem așadar că noi avem o legătură comună în Hristos în slujbele și Tainele Bisericii, și fără ele noi nu putem ființa. Unii au înțeles deplin acest lucru în izolarea asta forțată. Alții încă nu au priceput măreția duhovnicească a credinței creștine, aruncând și în aceste ceasuri grele cuvinte urâte

și pâre la adresa Bisericii, a preoților și a creștinilor. Deși Biserica ca instituție și preoții și credincioșii ca mădulare responsabile ale vieții cetății nu au încetat să ajute, din ce nu aveau nici ei de multe ori, sistemul medical și oamenii însingurați și nevoiași. Nicio clipă Biserica nu a stat deoparte. Ea a fost în linia întâi tot timpul.

O criză este întotdeauna un prilej bun de redefinire, de căutare de noi soluții, dar și de analiză temeinică a valorilor și principiilor în care am crezut și am acționat. Căci însăși lumea pare să se schimbe din temelii și să ne arate cât suntem de vulnerabili în fața oricărei amenințări. Și mai ales cât suntem de legați unii de alții. Continente, țări, popoare, medii social-economice, culturale și nu în ultimul rând spirituale.

Și poate acesta este momentul de trezire a credinței din noi, pe care de multe ori am minimalizat-o. Pentru că nimic nu ne ajută mai mult acum decât să luăm aminte la cuvântul Mântuitorului care ne spune: „Fiți desăvârșiți, precum Tatăl vostru cel din ceruri desăvârșit este.” (Matei 5, 48). Fiți sfinți deci. Chemarea noastră este spre sfințenie. În lume viețuind să tindem spre asemănarea - în sfințenie - cu Dumnezeu. Două Duminici sunt dedicate Sfinților: Duminica trecută, întâia după Rusalii - a Tuturor Sfinților - și Duminica aceasta, a doua după Rusalii - a Sfinților Români. Nu ne ajunge nicicând timpul și spațiul tipografic să vorbim despre aceștia, sfinții, casnicii lui Dumnezeu, oameni asemenea nouă, care în dragoste față de Dumnezeu s-au ridicat deasupra vremilor și greutăților, primind cu tot sufletul chemarea lui Dumnezeu către desăvârșire.

Înțelegând acestea, ne vom apropia mai mult de Sfinți, nu numai cerându-le în nevoi ajutorul, ci mai ales cerând de la ei înțelepciune pentru a le urma viața și jertfa. Cercetați-le deci faptele, citiți-le acatistele, căutați-i în bisericile unde sunt sfințele lor moaște sau icoane.

Și în acest post BUCURAȚI-VĂ de redeschiderea bisericilor pentru a pune nou început viețuirii noastre creștine! ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 21-28 Iunie 2020

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 21.06	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	- Duminica a 2-a Rusalii (a Sfinților Români) - Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 24.06	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	- (†) Nașterea Sfântului Ioan Botezătorul - Utrenia, Sfânta Liturghie
Vineri 26.06	07 ³⁰ -09 ³⁰	- Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	- Vecernie, Acatist
Sâmbătă 27.06	07 ³⁰ -09 ³⁰	- Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 28.06	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	- Duminica a 3-a Rusalii (Despre grijile vieții) - Utrenia, Sfânta Liturghie

Am trecut în aceste trei luni prin multe evenimente noi, am trăit sentimente contradictorii, de teamă și nesiguranță în primul rând, de însingurare mai ales, de neliniște pentru cei apropiați ai noștri. Am căpătat în acest timp reflexe noi, de distanțare față de semenii. Nefericit numită distanțare „socială”. De ce nu fizică? De ce nu sanitară? Sau ea trebuie să fie socială? Oare ființa umană nu este prin definiție o ființă socială, care evoluează, muncește, trăiește între, prin și chiar pentru oameni? Însăși creația omului s-a făcut prin sfatul treimic al Lui Dumnezeu: Să face om după chipul și asemănarea Noastră. Și a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut; a făcut bărbat și femeie. Și Dumnezeu i-a binecuvântat, zicând: „Creșteți și vă înmulțiți și umpleți pământul și-l supuneți”. (Facerea 1, 26-28) Și dintr-un început Dumnezeu l-a făcut pe Adam și a zis: „Nu e bine să fie omul singur.” (Facerea 2, 18).

Deci Dumnezeu ne-a gândit ca ființe sociale, în comuniune una cu alta. În iubire în primul rând. Căci aceasta leagă oamenii.

Și iată că un virus ne-a făcut să rupem în primul rând legăturile sociale. Să ne divizăm, să rupem toate comunitățile în care activăm: loc de muncă, școală, chiar Biserică și familie. Mulți am devenit mai săraci: am pierdut afaceri, servicii, ne-am afundat în datorii. Economia suferă și ea. Am pierdut și vieți. Cu covid, dar și fără! Dar mult mai mult am pierdut social - ne-am alienat în izolarea noastră - și spiritual. Căci legătura noastră cu